ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 13ης Δεκεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-446/00 P,

Pascual Juan Cubero Vermurie, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον E. Boigelot, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 3 Οκτωβρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-187/98, Cubero Vermurie κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-195 και II-885), με την οποία ζητείται να εξαφανιστεί η απόφαση αυτή και να γίνουν δεκτά τα υποβληθέντα πρωτοδίκως από τον προσφεύγοντα αιτήματα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την C. Berardis-Kayser, επικουρούμενη από τον B. Wägenbaur, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, προεδρεύοντα του τρίτου τμήματος, J.-P. Puissochet και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 28ης Ιουνίου 2001,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Δεκεμβρίου 2000, ο P. J. Cubero Vermurie υπέβαλε, βάσει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντίστοιχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 3ης Οκτωβρίου 2000 στην υπόθεση Τ-187/98, Cubero Vermurie κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ.

2000, σ. I-A-195 και II-885, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε προσφυγή-αγωγή με αίτημα την ακύρωση της από 6 Απριλίου 1998 αποφάσεως της Επιτροπής περί μη προαγωγής του στον βαθμό Α 5 κατά την περίοδο προαγωγών 1998, καθώς και την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που του προκάλεσε η απόφαση αυτή.

Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

2 Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου εκτίθενται ως ακολούθως στις σκέψεις 1 έως 18 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

«1 Οι ετήσιες προαγωγές των υπαλλήλων της Επιτροπής πραγματοποιούνται σύμφωνα με διαδικασία η οποία περιγράφεται στον προσκομισθέντα από τους διαδίκους *guide pratique de la procédure de promotions des fonctionnaires à la Commission européennes de la catégorie A et du cadre linguistique* (πρακτικός οδηγός για τη διαδικασία προαγωγής των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της κατηγορίας Α και του γλωσσικού κλάδου, στο εξής: οδηγός για τις προαγωγές). Η διαδικασία αυτή αποτελείται από πέντε στάδια.

2 Κατά το πρώτο στάδιο η διοίκηση δημοσιεύει τον πίνακα των προαγωγίμων υπαλλήλων, ο οποίος περιλαμβάνει όλους τους υπαλλήλους οι οποίοι πληρούν τις προϋποθέσεις αρχαιότητας του άρθρου 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Η δημοσίευση αυτή παρέχει στους οικείους υπαλλήλους τη δυνατότητα να επισημάνουν στη διοίκηση ενδεχόμενα λάθη ή παραλείψεις.

3 Κατά το δεύτερο στάδιο οι γενικοί διευθυντές προβαίνουν σε προσωρινή συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγωγίμων υπαλλήλων της υπηρεσίας τους και κοινοποιούν τις προτάσεις τους, τις οποίες έχουν κατατάξει κατά σειρά προτεραιότητας, στην επιτροπή προαγωγών.

4 Κατά το τρίτο στάδιο η επιτροπή αυτή καταρτίζει ένα σχέδιο πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα, συγκρίνοντας τα προσόντα των προαγωγίμων υπαλλήλων βάσει της μεθόδου εκτιμήσεως που είναι κατάλληλη για τον οικείο βαθμό. Στην περίπτωση του προσφεύγοντος-ενάγοντος (στο εξής: προσφεύγοντος), η επιτροπή προαγωγών έκρινε βάσει της μεθόδου εκτιμήσεως για τους υπαλλήλους του βαθμού Α 6 οι οποίοι έχουν δικαίωμα προαγωγής στον βαθμό Α 5. Η μέθοδος αυτή στηρίζεται στην απονομή ορισμένων βαθμών στους ενδιαφερομένους ανάλογα με τη σειρά προτεραιότητας που καθόρισε ο εκάστοτε γενικός διευθυντής, με τις εκθέσεις βαθμολογίας, με την αρχαιότητα στον βαθμό και στην υπηρεσία και με την ηλικία. Ειδικότερα, η σειρά προτεραιότητας που έχει καθορίσει κάθε γενικός διευθυντής παρέχει τη δυνατότητα απονομής στους προαγωγίμους υπαλλήλους, ανάλογα με την κατάταξή τους, ορισμένων βαθμών (70, 45, 20 ή 0) τους οποίους διαθέτει κάθε γενική διεύθυνση ανάλογα με τον αριθμό των προαγωγίμων υπαλλήλων της.

5 Κατά το στάδιο αυτό, η περίπτωση, ιδίως, των υπαλλήλων οι οποίοι — όπως ο προσφεύγων — έχουν αλλάξει υπηρεσία εξετάζεται προκαταρκτικά από ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως, η οποία υποβάλλει στην επιτροπή προαγωγών έκθεση για τις περιπτώσεις που υποβλήθηκαν στην κρίση της.

6 Κατά το τέταρτο στάδιο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) υιοθετεί ή τροποποιεί το σχέδιο του πίνακα που κατάρτισε η Επιτροπή και δημοσιεύει τον πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα. Κατά το πέμπτο και τελευταίο στάδιο, ο αρμόδιος για τα ζητήματα προσωπικού επίτροπος εκδίδει απόφαση περί προαγωγής, λαμβάνοντας υπόψη τον πίνακα αυτόν, και υπογράφει, στη συνέχεια, τις ατομικές αποφάσεις.

7 Επιβάλλεται η διάκριση μεταξύ δύο ειδών προαγωγής: της προαγωγής εντός της σταδιοδρομίας και της προαγωγής εκτός της σταδιοδρομίας. Στην παρούσα περίπτωση πρόκειται για προαγωγή εκτός της σταδιοδρομίας, από τον βαθμό Α 6 στον βαθμό Α 5, δηλαδή από τον βαθμό του υπαλλήλου διοικήσεως στον βαθμό του κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως.

8 Ο προσφεύγων, P. J. Cubero Vermurie, τοποθετήθηκε στη γενική διεύθυνση "Δημοσιονομικός έλεγχος" (ΓΔ XX) από τις 16 Σεπτεμβρίου 1986 έως τις

31 Αυγούστου 1996. Από την 1η Ιανουαρίου 1989 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1990 αποσπάσθηκε, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. [Από την 1η] Σεπτεμβρίου 1996 τοποθετήθηκε στη γενική διεύθυνση "Πολιτική για τους καταναλωτές" (ΓΔ XXIV) ως βοηθός του γενικού διευθυντή. Από την 1η Απριλίου 1997 έχει τοποθετηθεί στη γενική διεύθυνση "Πληροφόρηση, Επικοινωνία, Πολιτιστικά θέματα, Οπτικοακουστικός τομέας" (ΓΔ X).

9 Ο προσφεύγων, ο οποίος από την 1η Ιανουαρίου 1993 έχει καταταγεί στον βαθμό Α 6, προτάθηκε από τη ΓΔ XX για προαγωγή στον βαθμό Α 5 και κατετάγη, για την περίοδο προαγωγών 1996, στην έκτη θέση και, για την περίοδο προαγωγών 1997, στην τέταρτη θέση χωρίς να λάβει βαθμούς προτεραιότητας.

10 Η ΓΔ XXIV τον τοποθέτησε στην τρίτη θέση για την περίοδο προαγωγών 1998.

11 Με έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 1998, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση στον πρόεδρο της Επιτροπής προαγωγών· στο έγγραφο αυτό ανέφερε τα εξής:

"Στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγών από σταδιοδρομία σε σταδιοδρομία για την περίοδο προαγωγών 1998 θα επιθυμούσα να επιστήσω την προσοχή σας στο γεγονός ότι, στον πίνακα της ΓΔ XXIV δεν έχω καταταγεί σε θέση με προοπτικές προαγωγής. Από τη ΓΔ XX ήλθα, προς το συμφέρον της υπηρεσίας (όπως προκύπτει από το είδος της δραστηριότητας που θα ασκούσα), στη ΓΔ XXIV προκειμένου να ασκήσω στη διεύθυνση αυτή τα σημαντικά καθήκοντα του βοηθού του γενικού διευθυντή. Αν δεν είχα δεχθεί τη μετάθεση αυτή, θα είχα παραμείνει στον πίνακα της ΓΔ XX (στη δεύτερη θέση μεταξύ των υπαλλήλων που δεν προήχθησαν το προηγούμενο έτος) και θα είχα προαχθεί στον βαθμό Α 5 στα πλαίσια της τρέχουσας διαδικασίας προαγωγών στην εν λόγω διεύθυνση.

Αν δεν διορθωθεί η κατάσταση αυτή, είναι προφανές ότι η κινητικότητα (την οποία, κατά πάγια πολιτική, συνιστά ενθέρμως η Επιτροπή) έβλαψε σοβαρά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας μου.

[...]"

12 Με έγγραφο της 2ας Απριλίου 1998, ο πρόεδρος της επιτροπής προαγωγών ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα τα εξής:

"[Κατόπιν] της από 13 Ιανουαρίου 1998 αιτήσεώς σας, η επιφορτισμένη με την εξέταση των ενστάσεων και των προβλημάτων που συνδέονται με την κινητικότητα ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως εξέτασε την περίπτωσή σας.

Λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου του φακέλου σας, θεώρησε ότι δεν ήταν σε θέση να προτείνει στην επιτροπή προαγωγών να δώσει θετική απάντηση στην αίτησή σας.

Κατά τη συνεδρίαση της ολομελείας της, της 5ης Μαρτίου 1998, η επιτροπή προαγωγών υιοθέτησε την άποψη της ομάδας εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως όσον αφορά την ένστασή σας."

13 Το όνομα του προσφεύγοντος δεν περιελήφθη ούτε στον πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα ούτε στον πίνακα των προαχθέντων υπαλλήλων, οι οποίοι δημοσιεύθηκαν στις *Διοικητικές πληροφορίες* υπ' αριθ. 1033 της 16ης Μαρτίου 1998 και υπ' αριθ. 1036 της 6ης Απριλίου 1998.

14 Κατόπιν των ανωτέρω, ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 21 Απριλίου 1998, διοικητική ένσταση, στην οποία εξέθεσε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

"Από τα εκτιθέμενα [στη διοικητική ένσταση] πραγματικά περιστατικά προκύπτει σαφώς ότι η κινητικότητα την οποία, ακόμα κατά παγία πολιτική, συνιστά ενθέρμως η Επιτροπή έβλαψε σοβαρά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας μου διότι η ΑΔΑ, στην από 6 Απριλίου 1998 απόφαση περί των προαγωγών του 1998, δεν με προήγαγε στον βαθμό Α 5, όπως θα είχε συμβεί αν δεν είχα δεχθεί τη μετάθεση, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, από τη ΓΔ XX στη ΓΔ XXIV."

15 Με έγγραφο της 12ης Μαΐου 1998, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ X (στην οποία είναι τώρα τοποθετημένος ο προσφεύγων) παρενέβη υπέρ της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος. Στο ως άνω έγγραφο που απηύθυνε στον Γενικό Διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικό και Διοίκηση (ΓΔ IX), διευκρινίζει, μεταξύ άλλων, ότι ο προσφεύγων μετακινήθηκε προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ότι επιτέλεσε τα καθήκοντα του βοηθού του γενικού διευθυντή λίαν αποτελεσματικώς και ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις που διέπουν τις προαγωγές των υπαλλήλων της Επιτροπής, θα είχε προαχθεί στον βαθμό Α 5 εάν είχε παραμείνει στη ΓΔ XX. Τέλος, διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν υπέστη μόνο ζημία όσον αφορά τη σταδιοδρομία του, αλλά και ηθική βλάβη.

16 Ο πρώην γενικός διευθυντής του προσφεύγοντος στη ΓΔ XX παρενέβη ομοίως, με έγγραφο της 15ης Μαΐου 1998 προς τον γενική διευθυντή της ΓΔ IX, υπέρ της διοικητικής ενστάσεως. Στο έγγραφο αυτό εκτίθενται τα εξής:

"Χωρίς να επιθυμώ να παρέμβω στην ουσία της υποθέσεως, μπορώ να βεβαιώσω ότι ο P. J. Cubero Vermurie, [αν] δεν είχε εγκαταλείψει τη ΓΔ XX, θα είχε προαχθεί κατά την τρέχουσα περίοδο προαγωγών 1998 — εκτός αν είχε παύσει να διαθέτει τα απαιτούμενα για την προαγωγή προσόντα — στον βαθμό Α 5.

Πράγματι, από την περίοδο προαγωγών 1996, ο P. J. Cubero περιλαμβανόταν στις προτάσεις προαγωγής της ΓΔ XX, για τον βαθμό Α 5, στις οποίες είχε καταταγεί με αμέσως μετά [τον κ. Η.], και το 1998 η ΓΔ XX έκανε δύο προαγωγές στον βαθμό Α 5, την προαγωγή του [κ. Η.] (του μοναδικού υπαλλήλου που δεν προήχθη το 1997) καθώς και την προαγωγή του υπαλλήλου ο οποίος κατέλαβε στην κατάταξή μας τη θέση μετά από αυτόν (δηλαδή τη θέση η οποία ελευθερώθηκε με την αποχώρηση του P. J. Cubero)."

17 Η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος απορρίφθηκε με απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1998. Στην απόφαση αυτή εκτίθενται, μεταξύ άλλων, τα εξής:

"Λαμβανομένων υπόψη όλων των προηγουμένων στοιχείων, η ΑΔΑ φρονεί ότι δεν είναι δυνατόν να της προσαφθεί ότι άσκησε τη διακριτική ευχέρειά της κατά προδήλως εσφαλμένο τρόπο ή για την εξυπηρέτηση σκοπών διαφορετικών από τους προβλεπόμενους. Πράγματι, η επιτροπή προαγωγών προέβη στη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων, κατ' αυστηρή εφαρμογή των κανόνων που έχουν δημοσιευθεί στις *Διοικητικές πληροφορίες* υπ' αριθ. 309 της 26ης Φεβρουαρίου 1981, δηλαδή λαμβάνοντας υπόψη τις εκθέσεις, τις προτάσεις των γενικών διευθύνσεων και το σύνολο των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της σταδιοδρομίας των υποψηφίων. Περαιτέρω, η ιδιάζουσα κατάσταση του P. J. Cubero εξετάστηκε από την επιτροπή προαγωγών, η οποία θεώρησε, εντούτοις, βάσει των στοιχείων που είχε στη διάθεσή της, ότι ο P. J. Cubero, παρά τα προφανή προσόντα του, βάσει των οποίων άλλωστε προτάθηκε από τη ΓΔ XXIV και τα οποία αναγνωρίζονται σε [μια] σημείωση [προς την ομάδα εργασίας ίσης εκπροσωπήσεως], δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να του απονεμηθούν οι πρόσθετοι βαθμοί, οι οποίοι θα είχαν καταστήσει δυνατή την εγγραφή του στον πίνακα των υπαλλήλων που διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα και, ενδεχομένως, τη προαγωγή του."

18 Υπό τις περιστάσεις αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Νοεμβρίου 1998, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή.»

3 Με την προσφυγή αυτή, ο αναιρεσείων ζήτησε την ακύρωση της από 6 Απριλίου 1998 αποφάσεως περί μη προαγωγής του, την ακύρωση της από 9 Οκτωβρίου 1998

αποφάσεως περί απορρίψεως της από 21 Απριλίου 1998 διοικητικής ενστάσεώς του (στο εξής: ένσταση), και την επιδίκαση αποζημιώσεως 250 000 βελγικών φράγκων (BEF) προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη.

Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

4 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή και καταδίκασε κάθε διάδικο να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

5 Κατ' αρχάς, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη αιτίαση αντλούμενη από την παράβαση του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ, διότι δεν είχε γίνει επίκλησή της στην ένσταση. Το Πρωτοδικείο απέρριψε, επίσης, τις αντλούμενες από την παραβίαση των αρχών της νομμότητας, της αναλογικότητας και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης αιτιάσεις διότι δεν ήταν αρκούντως σαφείς.

6 Επί της ουσίας, με τη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε, κατ' αρχάς, ως αβάσιμη αιτίαση αντλούμενη από την παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, με την αιτιολογία ότι η ολιγομελής επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως και εν συνεχεία η επιτροπή προαγωγής προσωπικού προέβησαν πράγματι σε ειδική εξέταση της καταστάσεως του αναιρεσείοντος και δεν περιορίστηκαν σε αυστηρή εφαρμογή των περιλαμβανόμενων στον οδηγό προαγωγής κανόνων σχετικά με την κινητικότητα. Στη συνέχεια, με τη σκέψη 79, το Πρωτοδικείο απέρριψε αιτίαση αντλούμενη από την παραβίαση των αρχών της επιείκειας και της ίσης μεταχειρίσεως, με την αιτιολογία ότι η ολιγομελής επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως και η επιτροπή προαγωγής προσωπικού έλαβαν υπόψη, προς αξιολόγηση των προσόντων του αναιρεσείοντος, την ιδιαιτερότητα της καταστάσεώς του, εξετάζοντας, ιδίως, τη δυνατότητα χορηγήσεως σε αυτόν συμπληρωματικών βαθμών προτεραιότητας. Τέλος, ο αναιρεσείων επικαλέστηκε ως επιχείρημα ότι ο κ. G., υπάλληλος στη γενική διεύθυνση όπου υπηρετούσε προηγουμένως ο αναιρεσείων, ο οποίος είχε καταταγεί μετά τον αναιρεσείοντα πριν από τη μετακίνηση αυτού, προήχθη κατά την εν λόγω περίοδο προαγωγών. Με τις σκέψεις 83 έως 87, το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα αυτό διότι η μέθοδος αξιολογήσεων των προσόντων του κ. G. και του αναιρεσείοντος δεν έπασχε από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

7 Συνακόλουθα, με τις σκέψεις 91 έως 93, το Πρωτοδικείο απέρριψε τα αιτήματα περί επιδικάσεως αποζημιώσεως 250 000 BEF προς αποκατάσταση της οικονομικής ζημίας και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο αναιρεσείων λόγω της μη προαγωγής του στον βαθμό Α 5, με την αιτιολογία ότι ο αναιρεσείων δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή ενήργησε παρανόμως.

Η αίτηση αναιρέσεως

8 Με την αίτησή του αναιρέσεως ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να δεχθεί τα αιτήματα που υπέβαλε πρωτοδίκως και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτοβάθμιας όσο και της κατ' αναίρεση δίκης.

9 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

10 Προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει ένα μόνο λόγο αναιρέσεως, αντλούμενο από τη νομική πλάνη και τις αντιφατικές αιτιολογίες της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει τέσσερα σκέλη που πρέπει να εξεταστούν χωριστά.

Επί του πρώτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως

11 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διότι απέρριψε ως απαράδεκτη την αντλούμενη από την παράβαση του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ αιτίαση. Οι διατάξεις αυτές αφορούν την «επαγγελματική επιμόρφωση» του υπαλλήλου και προβλέπουν ότι αυτή πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την εξέλιξη της σταδιο-

δρομίας. Συναφώς, ο αναιρεσείων παραθέτει αποσπάσματα της ενστάσεώς του καθώς και της από 13 Ιανουαρίου 1998 επιστολής του, τονίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η κινητικότητα αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της εξελίξεως της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων, καθόσον επιτρέπει τη διεύρυνση των ικανοτήτων και των γνώσεων των υπαλλήλων, προκειμένου να ισχυριστεί ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε νομίμως να κρίνει ότι η εν λόγω προσφυγή δεν περιελάμβανε κανένα στοιχείο με βάση το οποίο η Επιτροπή θα μπορούσε να συναγάγει ότι ο αναιρεσείων σκόπευε να επικαλεστεί την επίμαχη αιτίαση.

12 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, στις υπαλληλικές προσφυγές τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του κοινοτικού δικαστή μπορούν να περιλαμβάνουν μόνον αμφισβητήσεις που στηρίζονται στην ίδια αιτία με αμφισβητήσεις που προβλήθηκαν στην ένσταση, οι αμφισβητήσεις δε αυτές μπορούν να αναπτυχθούν ενώπιον του κοινοτικού δικαστή με την προβολή λόγων ακυρώσεως και επιχειρημάτων που δεν περιλαμβάνονταν αναγκαστικά στην ένσταση, με την οποία συνδέονται όμως στενά (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 20ής Μαΐου 1987, 242/85, Geist κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2181, σκέψη 9, και της 14ης Μαρτίου 1989, 133/88, Del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 689, σκέψη 10).

13 Δεν αμφισβητείται ότι στην ένσταση δεν αναφέρεται το άρθρο 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ ούτε μνημονεύεται ρητώς η έννοια της «επαγγελματικής επιμορφώσεως», την οποία αφορούν οι εν λόγω διατάξεις, αλλά γίνεται μόνο επίκληση της κινητικότητας και της εξελίξεως της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων.

14 Όμως, στο πλαίσιο του άρθρου 24 του ΚΥΚ, η έννοια της «επαγγελματικής επιμορφώσεως» αφορά πρωτίστως ενέργειες εκπαιδευτικού χαρακτήρα κατά το μάλλον ή ήττον τυποποιημένες, όπως τα μαθήματα γλώσσας και οι εξετάσεις στενογραφίας (βλ., αντιστοίχως, αποφάσεις της 22ας Οκτωβρίου 1981, 218/80, Kruse κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2417, σκέψη 9, και της 3ης Δεκεμβρίου 1981, 280/80, Bakke-d'Aloya κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2887, σκέψη 13).

15 Καίτοι η κινητικότητα των υπαλλήλων μπορεί να συμβάλει στον εμπλουτισμό της επαγγελματικής τους εμπειρίας, ακόμη και των γνώσεών τους, πρέπει, εντούτοις, να θεωρηθεί ότι δεν εμπίπτει στην επαγγελματική επιμόρφωση υπό την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ.

16 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η ένσταση, έστω και ερμηνευόμενη με ευρύ πνεύμα, δεν περιείχε κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορούσε η Επιτροπή να συναγάγει ότι περιελάμβανε αιτίαση αντλούμενη από την παράβαση του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

17 Κατά συνέπεια, η αντλούμενη από την παράβαση του άρθρου 24, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ αιτίαση, που προβλήθηκε με την προσφυγή, δεν συνδεόταν στενά με την εν λόγω προσφυγή και ουδόλως έσφαλε το Πρωτοδικείο κρίνοντας ότι η αιτίαση αυτή ήταν απαράδεκτη.

18 Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου αναιρέσεως

19 Με το πρώτο μέρος του δεύτερου σκέλους του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι εσφαλμένα το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα προσόντα του. Συναφώς, ισχυρίζεται

ότι υπάρχει αντίφαση μεταξύ της σκέψεως 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η Επιτροπή δέχθηκε τα «προφανή [...] και [...] αναγνωρισθέντα προσόντα» του, και της σκέψεως 76 της αποφάσεως αυτής στην οποία διαπιστώνεται ότι ένας από τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή δεν του παρέσχε συμπληρωματικούς βαθμούς είναι ακριβώς η έλλειψη προσόντων. Κατά τον αναιρεσείοντα, από την αντίφαση αυτή προκύπτει ότι στη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ενυπάρχει νομικό σφάλμα, καθόσον διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

20 Πρέπει να υπομνηστεί ότι το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας αποφάσεως του Πρωτοδικείου είναι αντιφατική αποτελεί νομικό ζήτημα, το οποίο μπορεί, ως τοιούτο, να προβληθεί στο πλαίσιο μιας αναιρέσεως (απόφαση της 7ης Μαΐου 1998, C-401/96 P, Somaco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2587, σκέψη 53).

21 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, δεν υπάρχει αντίφαση μεταξύ των σκέψεων 75 και 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επιφέρουσα την ακύρωση αυτής. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι ένας υπάλληλος έχει προφανή και αναγνωρισμένα προσόντα δεν αποκλείει, στο πλαίσιο συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων των υποψηφίων προς προαγωγή, άλλοι υπάλληλοι να έχουν υπέρτερα προσόντα. Εξάλλου, παρά την αναγνώριση εκ μέρους της Επιτροπής των αδιαμφισβήτητων προσόντων του αναιρεσείοντος, η Επιτροπή μπορούσε νομίμως να θεωρήσει ότι αυτά δεν δικαιολογούσαν τη χορήγηση συμπληρωματικών βαθμών για την προαγωγή. Επομένως, το πρώτο μέρος του δευτέρου σκέλους του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

22 Με το δεύτερο μέρος του δευτέρου σκέλους του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι και η σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως περιλαμβάνει αντιφατικές αιτιολογίες, καθόσον αναγνωρίζει ότι η ολιγομελής επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως και στη συνέχεια η επιτροπή προαγωγής προσωπικού προέβησαν σε ειδική εξέταση της καταστάσεώς τους. Κατά τον αναιρεσείοντα, η εξέταση αυτή έπρεπε να χαρακτηριστεί ως προδήλως εσφαλμένη, διότι, αφενός μεν η Επιτροπή αναγνωρίζει τα προφανή του προσόντα, αφετέρου δε υποστηρίζει ότι αυτά δεν δικαιολογούσαν τη συμπληρωματική χορήγηση βαθμών προτεραιότητας.

23 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο συνάγει το συμπέρασμα, με βάση τα στοιχεία που προηγουμένως εξέτασε, ότι οι επιτροπές αυτές προέβησαν πράγματι σε ειδικό έλεγχο της καταστάσεως του αναιρεσείοντος και δεν περιορίστηκαν, όπως ισχυρίστηκε ο τελευταίος, σε αυστηρή εφαρμογή των περιλαμβανόμενων στον οδηγό προαγωγής κανόνων σχετικά με την κινητικότητα. Το συμπέρασμα αυτό δεν αφορά την ύπαρξη ή την ανυπαρξία ειδικού ελέγχου της ιδιαίτερης καταστάσεως του αναιρεσείοντος και δεν λαμβάνει θέση επί του διαφορετικού ζητήματος αν το αποτέλεσμα του ελέγχου αυτού ήταν ή όχι εσφαλμένο όσον αφορά τα προσόντα του αναιρεσείοντος. Εξ αυτών προκύπτει ότι το δεύτερο μέρος του δευτέρου σκέλους του λόγου αναιρέσεως αφορά ζήτημα που δεν αντιμετωπίστηκε στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί αλυσιτελές.

24 Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν δεν ήταν αλυσιτελές, το δεύτερο μέρος του δεύτερου σκέλους του λόγου αναιρέσεως δεν είναι βάσιμο για τον ίδιο, όπως και το πρώτο μέρος του σκέλους αυτού, λόγο, ήτοι την ανυπαρξία αντιφάσεως μεταξύ των σκέψεων 75 και 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

25 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τρίτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως

26 Με το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι εσφαλμένα το Πρωτοδικείο δεν αναγνώρισε την υπεροχή των προσόντων του σε σχέση με τα προσόντα του κ. G. Προς στήριξη του σκέλους αυτού επικαλείται δύο επιχειρήματα.

27 Αφενός, εσφαλμένα το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο αναιρεσείων δεν επικαλέστηκε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως κατά τη σύγκριση των προσόντων του με τα προσόντα του κ. G.

28 Η μόνη αιτιολογία που επικαλείται ο αναιρεσείων προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού συνίσταται στον ισχυρισμό ότι το προβαλλόμενο σφάλμα προκύπτει «από όσα προαναφέρονται στα σημεία 6 και 7», ήτοι στα σημεία της αιτήσεώς του αναιρέσεως με τα οποία προβάλλεται το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως. Δεδομένου ότι με τη σκέψη 25 της παρούσας αποφάσεως το σκέλος αυτό απορρίφθηκε, πρέπει, για τους ίδιους λόγους, να απορριφθεί και το πρώτο επιχείρημα.

29 Το δεύτερο επιχείρημα τείνει στην απόδειξη της υπάρξεως αντιφάσεως μεταξύ των δύο διαπιστώσεων που περιλαμβάνονται αντιστοίχως στην πρώτη και στη δεύτερη περίοδο της σκέψεως 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι, αφενός, της διαπιστώσεως ότι ο αναιρεσείων δεν επικαλέστηκε ότι επέδειξε, στο πλαίσιο της ασκήσεως των καθηκόντων του στη ΓΔ XXIV, υπέρτερα προσόντα από τον κ. G., υπάλληλο στη ΓΔ XX, και, αφετέρου, της διαπιστώσεως ότι περιορίστηκε να αναφέρει ότι κατετάγη πριν από τον κ. G. κατά την προηγούμενη περίοδο προαγωγών και ότι από τα σημαντικά καθήκοντα που του ανατέθηκαν στο πλαίσιο της ΓΔ XXIV προκύπτει ότι τα προσόντα του αυξήθηκαν από την τοποθέτησή του στη γενική αυτή διεύθυνση.

30 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι δύο αυτές διαπιστώσεις δεν είναι αντιφατικές. Ειδικότερα, το γεγονός ότι ένας υπάλληλος αναφέρει, αφενός, ότι κατετάγη πριν από άλλον υπάλληλο κατά την προηγούμενη περίοδο προαγωγών και ότι ισχυρίζεται, αφετέρου, ότι τα προσόντα του αυξήθηκαν από την τοποθέτησή του σε συγκεκριμένη θέση δεν συνεπάγεται σύγκριση των προσόντων των υπαλλήλων αυτών κατά την τρέχουσα περίοδο προαγωγών. Δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη

αντιφάσεως μεταξύ των δύο διαπιστώσεων της σκέψεως 84, το δεύτερο επιχείρημα του τρίτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

31 Εξάλλου, στο μέτρο που με το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι δεν δέχθηκε ότι ο αναιρεσείων έχει υπέρτερα από τον κ. G. προσόντα, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να υποκαταστήσει, όσον αφορά την εκτίμηση των τυπικών και ουσιαστικών προσόντων υποψηφίων, την ΑΔΑ (βλ., ιδίως, απόφαση της 21ης Απριλίου 1983, 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1245, σκέψη 13).

32 Επομένως, το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τετάρτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως

33 Με το τέταρτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι αντιφατική και νομικώς εσφαλμένη, διότι έκρινε, στη σκέψη 79, ότι δεν παραβιάστηκαν, εν προκειμένω, οι αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της επιείκειας. Κατά τον αναιρεσείοντα, αντίθετα προς ό,τι διαπιστώνεται στην εν λόγω σκέψη 79, τα προσόντα του δεν ελήφθησαν υπόψη απο την ολιγομελή επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως ούτε από την επιτροπή προαγωγής προσωπικού, διότι, αν αυτό είχε συμβεί, λαμβανομένων υπόψη των προσόντων που η επιτροπή αναγνώρισε ότι αυτός έχει, θα είχε προαχθεί. Η σκέψη 79 διαπιστώνει την ανυπαρξία δυσμενούς διακρίσεως ή ανεπιεικούς αποφάσεως για τον λόγο και μόνον ότι οι επιτροπές αυτές εξέτασαν τη δυνατότητα παροχής στον αναιρεσείοντα συμπληρωματικών βαθμών προτεραιότητας. Όπως αναγνωρίζει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σκοπός του ΚΥΚ είναι να μην τιμωρείται η κινητικότητα, όμως, εν προκειμένω, ο σκοπός αυτός δεν επετεύχθη διότι ο αναιρεσείων δεν προήχθη, όπως θα συνέβαινε αν δεν είχε μετακινηθεί τοποθετούμενος σε νέα θέση. Το ισχύον σύστημα συνεπάγεται δυσμενή διάκριση, διότι ένας υπάλληλος που μετακινήθηκε βρίσκεται, αναιτιολόγητα, σε δυσμενέστερη θέση απ'

ό,τι ένας υπάλληλος που δεν μετακινήθηκε, ακόμα και αν ο τελευταίος έχει λιγότερα προσόντα.

34 Πρέπει να επισημανθεί ότι το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως στηρίζεται στην παραδοχή ότι ο αναιρεσείων θα προαγόταν κατ' ανάγκην κατά την περίοδο προαγωγών του 1998 αν δεν είχε μετακινηθεί τοποθετούμενος σε νέα θέση.

35 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί, κατ' αρχάς, ότι ο ΚΥΚ δεν παρέχει καμία αξίωση προαγωγής, ακόμα και στους υπαλλήλους οι οποίοι πληρούν όλες τις προϋποθέσεις ώστε να δύνανται να προαχθούν.

36 Δεύτερον, πρέπει να επισημανθεί ότι μια πρακτική συνιστάμενη στην αυτόματη προαγωγή, εκτός αν έπαυσαν να συγκεντρώνουν τα απαιτούμενα προσόντα, των υπαλλήλων οι οποίοι, κατά την προηγούμενη περίοδο προαγωγής, περιλαμβάνονταν στον κατάλογο αυτών που συγκέντρωναν τα περισσότερα προσόντα, δεν είχαν, όμως, προαχθεί, παραβλέπει καταφανώς το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, οι αποφάσεις προαγωγής προϋποθέτουν συγκριτική εξέταση από την ΑΔΑ των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής καθώς και των εκθέσεων για τους υπαλλήλους αυτούς, στο πλαίσιο της διαδικασίας κάθε περιόδου προαγωγής. Η εξέταση αυτή πρέπει βεβαίως να αφορά, κατά το ενδεδειγμένο μέτρο, τις περιόδους που προηγούνται αυτής που αφορά η τρέχουσα περίοδος προαγωγής, όμως, και την τελευταία αυτή περίοδο.

37 Επομένως, εσφαλμένα ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι θα είχε προαχθεί σε κάθε περίπτωση αν δεν είχε μετακινηθεί σε άλλη θέση. Ειδικότερα, δεν μπορεί, σύμφωνα

με τον ΚΥΚ, να αξιώσει τη διατήρηση, κατά την περίοδο προαγωγής του 1998, της πλεονεκτικής καταστάσεως στην οποία θεωρούσε ότι βρισκόταν, ενόψει των προτάσεων της ΓΔ XX, στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών του 1997. Αντιθέτως, ήταν απαραίτητο να συγκριθούν τα προσόντα του, στο πλαίσιο της εν λόγω περιόδου προαγωγής, με τα προσόντα άλλων προαγώγιμων υπαλλήλων. Όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 76 των προτάσεών της, κατά τη σύγκριση αυτή, δεν αποκλείεται τα προσόντα ορισμένων υπαλλήλων, οι οποίοι ενδεχομένως εμφάνισαν κινητικότητα, να είναι υπέρτερα των προσόντων του αναιρεσείοντος.

38 Υπό τις συνθήκες αυτές, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε σε σχέση με τον αναιρεσείοντα τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως ή της επιείκειας. Επομένως, το τέταρτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

39 Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 70 του εν λόγω κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή επί των αναιρέσεων που ασκούν μόνιμοι ή μη μόνιμοι υπάλληλοι οργάνου κατά του οργάνου αυτού. Επειδή ο αναιρεσείων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον P. J. Cubero Vermurie στα δικαστικά έξοδα.

Gulmann Puissochet Cunha Rodrigues

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Η Πρόεδρος του τρίτου τμήματος

F. Macken